

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Městský soud v Praze**, se sídlem Spálená 6/2, Praha 2, o návrhu na určení lhůty dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. Nao 79/2013,

t a k t o :

I. Návrh **s e z a m í t á .**

II. Navrhovatel **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 7. 1. 2014 se navrhovatel domáhá určení lhůty k provedení procesních úkonů v řízení vedeném u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. Nao 79/2013. Jako důvod navrhovatel uvedl, že z vyrozumění, které mu zdejší soud v uvedené věci zaslal, tj. z přípisu ze dne 11. 12. 2013, č. j. Nao 79/2013 – 21, plyne, že Nejvyšší správní soud hodlá být nečinný v zahájeném řízení. Dále vyjádřil nesouhlas se sdělením obsaženým v uvedeném přípise, podle kterého představuje námitka podjatosti úkon, kterým se disponuje řízením, a který proto musí splňovat náležitosti stanovené v § 37 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“).

Podle § 174a odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“), má-li účastník nebo ten, kdo je stranou řízení, za to, že v tomto řízení dochází k průtahům, může podat návrh soudu, aby určil lhůtu pro provedení procesního úkonu, u kterého podle jeho názoru dochází k průtahům v řízení (dále jen „návrh na určení lhůty“). Podle § 174a odst. 7 téhož zákona platí, že pokud soud, vůči němuž návrh na určení lhůty směřuje, již procesní úkon, u kterého jsou v návrhu namítány průtahy v řízení, učinil, příslušný soud návrh zamítne; stejně tak postupuje, dospěje-li k závěru, že k průtahům v řízení nedochází.

Ze spisu Nejvyššího správního soudu evidovaného pod sp. zn. Nao 79/2013 soud zjistil, že navrhovatel v řízení o žalobě vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 11 A 146/2012 zaslal dne 7. 9. 2013 Městskému soudu v Praze e-mail, v němž uvedl, že „*namítá objektivní zaujatost všech soudců MěS v Praze*“. Městský soud předložil Nejvyššímu správnímu soudu svůj spis k rozhodnutí o námitce podjatosti, Nejvyšší správní soud však věc posoudil tak, že námitka podjatosti nebyla vznesena v zákonem stanovené formě, a tak o ní nejde rozhodnout. Navrhovatel námitku vznesl prostřednictvím elektronické pošty bez zaručeného elektronického podpisu, přičemž toto podání následně nepotvrdil písemným podáním shodného obsahu, ani nepředložil jeho originál. Uvedenou skutečnost sdělil Nejvyšší správní soud navrhovateli shora uvedeným přípisem ze dne 11. 12. 2013.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že návrh na určení lhůty není oprávněný.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, č. j. 4 Ads 41/2012 - 32, představuje námitka podjatosti úkon, kterým se disponuje řízením. Takový úkon tedy musí splňovat náležitosti stanovené v § 37 odst. 2 s. ř. s. Je proto nutné učinit jej buď písemně, ústně do protokolu, popřípadě v elektronické formě; v takovém případě však musí být podepsán zaručeným elektronickým podpisem. Bylo-li takové podání učiněno v jiné formě, musí být do tří dnů potvrzeno písemným podáním shodného obsahu nebo musí být předložen jeho originál. V případě, že tyto podmínky nejsou splněny, k takovému podání se ze zákona nepřihlíží.

Vzhledem k tomu, že navrhovatel předmětnou námitku podjatosti v řízení u Městského soudu v Praze vznesl způsobem, který neodpovídá požadavkům stanoveným v § 37 odst. 2 s. ř. s., nedošlo vůbec k řádnému zahájení řízení o dané námitce. Je tedy vyloučeno, aby v takovém řízení docházelo ze strany Městského soudu v Praze nebo Nejvyššího správního soudu k průtahům. Nic na tom nemění ani skutečnost, že navrhovatelovo podání bylo původně zapsáno do rejstříku Nao. Jedná se o administrativní úkon, který soudu nebrání v tom, aby následně dospěl k závěru, že podání nebylo učiněno řádným způsobem.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud neshledal návrh důvodným, a proto jej zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8, větu druhou, zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto soud rozhodl tak, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. ledna 2014

JUDr. Radan Malík

Aprk 73/2013

předseda senátu